

Jméno ve skále

Daniel Landa

1. Je sychravý konec léta, rok 9 po Kristu.
Početný římský vojenský sbor se přibližuje
k místu zvanému Teutoburský les.
Unavení legionáři se ukládají ke spánku
a ač jsou vyčerpaní a prokřehlí,
není důvod k obavám.
Trestná výprava do srdce Germánie
bude do určité míry jen rutinní záležitostí.
Není na světě armády,
která by zkušené a dokonale vycvičené
legie dokázala porazit...
 2. Ptáci po nebi táhnou.
Slunce se k obzoru sklání.
Sedím a tesám do kamene.
Posílám bohům svý Amipřání.
Kéž je ze mne centurion,
kéž přijde řada na můj štít.
V lesích plných barbarů, jenž si nezaslouží žít.
- R: Soumrak pomalu padá
na šedivou ermánii,
nepřátelskou a zlou.
Nevíš, co bude zítra,
nevíš, co bylo dnes.
- *: V mlhách je cítit zrada
a močál čeká na legii.
Tak nevlídně nás vítá
Teutoburský les.
3. Z nápisu ve skále se budoucí dozví,
kdo před věky tu stál.
Kdo tu navždy svoje jméno vytesal.
Pak jednou tiše vysloví, ten kdo zabloudí až sem,
kostrbatá písmena psaná Římanem.
- R: Soumrak pomalu padá...
- *: V září roku 9 našeho letopočtu došlo v bažinách
Teutoburského lesa (na území dnešního Německa)
ke střetu tří elitních římských legií
v počtu mezi 30 až 40 000 muži
s germánským kmenem Cherusků,
vedených náčelníkem Arminiem (Hermannem).
Když se legionáři roztažení
do nekonečného zástupu jen
s velikými obtížemi prokousávali
rozmoklým terénem a bažinami,
z hloubi Teutoburského lesa na ně zaútočili
germánští válečníci ze všech stran.
Po třídenním masakru utrpěl neporazitelný Řím
jednu z nejkatastrofálnějších porážek
v historii a z početného kontingentu
se podařilo zachránit jen pár šťastlivcům.